

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 231)

Oct (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 51)

6. உபாஸநோபயோகீ ச யாவாநர்த்தோ அம்புஜாஸநே
ஸித்தி ஸாதந யோகச்ச ப்ரத்யயாச்ச ததா ததா
7. யோக: ஸ்வாத்யாய யோகச்ச ரக்ஷயோகஸ்ததைவ ச
ப்ராயச்சித்த விதிச்சைவ ச்ராத்த கல்பஸ்ததைவ ச
8. தீக்ஷாப்ரதிஷ்டயோ: கல்போ யந்த்ர கல்பஸ்ததைவ ச
ஏதச்ச நிகிலம் யச்சாப்ய த்ருஷ்டமுபயுஜ்யதே
9. ப்ரப்ருஹி ததசேஷேண நமஸ்தே பத்மஸம்பவே
தவைஷ சிரஸா பாதௌ நதோஸ்மி கமலாருணௌ
- 10-1 சரணம் ச ப்ரபந்நோஸ்மி பங்கஜே த்வமதீஹி போ

பொருள் - தாமரையில் வீற்றுள்ளவளே! உபாஸனம் மற்றும் அதன் உபயோகம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள சம்பந்தம் என்ன? ஸித்தி, ஸாதனம், யோகம், அனுபவம் போன்றவை எவை? யோகத்தை எவ்விதம் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்? அதன் சாஸ்த்ரங்கள் என்ன? தீயவற்றிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பாதுகாப்பு எவை? ப்ராயச்சித்தங்கள் எவை? ச்ராத்த விதிகள் என்ன? விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை மற்றும் அவற்றை ஆராதிக்கும் தீக்ஷை விதிகள் என்ன? யந்த்ரங்களை வரையும் முறைகள் என்ன? தாமரையில் உள்ளவளே! உன்னைச் சரணம் புகுந்தேன். என்னுடைய தலையை உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் வைத்து வணங்கி, உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன். இவற்றைக் குறித்து எனக்கு விரிவாக உரைப்பாயாக - என்று இந்த்ரன் மக்ஷாலக்ஷ்மியிடம் கூறி முடித்தான்.

ஸ்ரீ:-

10-2 ப்ரச்நபாரோ அயமதுலஸ்த்வயோத்திஷ்ட: புரந்தர

11-1 வாச்யஸ்தே ப்ரீதி ஸம்யோகாச் ச்ருணு வசக்ஷ்யாம்யசேஷத:

பொருள் - மசுஷாலக்ஷமி கூறத் தொடங்கினாள் : (புரந்தரா) இந்த்ரனே! உன்னுடைய கேள்விகளும், அவற்றில் அடங்கியுள்ள பொருள்களும் மிகவும் உயர்ந்தவை ஆகும். எனக்கு உன்னிடம் மிகுந்த ப்ரியம் உண்டு. ஆகவே நீ அறியவேண்டிய அனைத்தையும் இப்போது கூறுகிறேன், கவனமாகக் கேட்பாயாக.

11-2 அஹமித்யேவ ய: பூர்ண: புருஷ: புஷ்கரேஷண:

12. ஸ்வபாவ: ஸர்வபாவாநாம் அபாவாநாம் ச வாஸவ

இதம்தயாவலீடம் யத் ஸதஸஜ்ஜகதி ஸ்திதம்

13. தத்தல்லக்ஷணவந்தோ யே ததஹம்த்வே விலீயதே

விலீநேதம்பத த்வீப: ப்ராப்தைகத்யச்சிதம்புதி:

பொருள் - இந்த்ரனே! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனும், முழுமையானவனும் ஆகிய பரமபுருஷனே “இருக்கும் பொருள்கள், உணர இயலாத பொருள்கள்” ஆகிய அனைத்தின் தன்மைகளாக உள்ளான். அவனே அவற்றின் “அஹம் = நான்” என்னும் எண்ணமாக உள்ளான். இந்தத் தன்மைகளே அவற்றின் “இதம்தா (அல்லது இதந்தா) = ஒரு பொருளின் ப்ரத்யேகமான தன்மை” என்றுள்ளது. அந்த ப்ரத்யேகமான லக்ஷணம் (பொருளின் இலக்கணம்) என்பது அவற்றின் “அஹம் = நான்” என்பதில் மறைந்துள்ளது. ஒரு காலகட்டத்தில் தீவு போன்ற இந்த “இதந்தா” என்பது, தெளிந்த ஞானம் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் சென்று கலந்துவிடுகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 231)

ஸித்தாந்தம் - இதற்கு நாம் பதில் உரைப்போம். த்யுலோகம், பூமி ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; அவனுக்கே உரிய தன்மைகள் கூறப்படுவதால் ஆகும். முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-5) - அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: - மோக்ஷத்திற்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய பாலம் அவனே ஆவான் - என்பதில் ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டது. மேலும் ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - அந்தப் பரமபுருஷனை இவ்விதம் அறிந்தவன் இங்கேயே முக்தனாகிறான், மோக்ஷத்திற்கு வேறு பாதை இல்லை - என்பது போன்ற இடங்களிலும், பரமாத்மாவே மோக்ஷ ஸாதனமாகக் கூறப்படுகிறான். மேலும், "சேர்த்துக் கட்டுவது" என்ற பொருளைத் தருகின்ற "ஸி" என்ற தாதுவிலிருந்து "ஸேது" என்ற பதம் உண்டாகிறது; ஆகவே அவனே மோக்ஷம் அளிப்பவன் என்றாகிறது. அல்லது ஸேது என்றால் பாலம் என்பதைக் குறிக்கும்; பாலம் என்பது நதிகளைக் கடக்க உதவுகிறது; இதே போன்று ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையில் உள்ளதான மோக்ஷத்தை அடைய, ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்ட உதவும் பாலமாக உள்ளான் எனலாம். ஆத்மா என்ற பதம் எந்தவிதமான உபாதிகளாலும் கெடுக்கப்படாமல் உள்ள நிலையில், ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும். ஆத்மா என்பது "எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவன்" என்பதைக் குறிக்கும். தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதால், அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கும் நிலை என்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆகவே "ஆத்மந்" என்ற பதம் இங்கு பரமாத்மாவையே குறிப்பதாகும்.

மேலும் முண்டக உபநிஷத் (1-2-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - யார் அனைத்தையும் அறிந்தவனோ, அனைத்தையும் உணர்ந்தவனோ - போன்ற பல

வாக்கியங்களில் காணப்படும் பதங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே கூறுவதாகும். ரத்த நாடிகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள நிலையும், பரமாத்மாவுக்கே பொருந்தும்; இதன் காரணம், தைத்திரீய நாராயணவல்லியில் (13-2) - ஸந்ததம் சிராபிஸ்து ஸம்பத்த்யோகோச ஸந்நிபம் - சிறிதாக மலர்ந்த தாமரையைப் போன்ற அந்த ஹ்ருதயம், எப்போதும் நாடிகளால் நன்றாக சூழப்பட்டு, தொங்கியபடி உள்ளது - என்று தொடங்கப்பட்டு, தஸ்யா: சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: - அதன் நடுவில் பரமாத்மா உள்ளான் - என்று முடிக்கப்பட்டது காண்க.

மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-6) - பஹுதா ஜாயமாந: - பலவாகப் பிறக்கிறான் - என்று கூறப்பட்டதும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும். இதன் காரணம், தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் (3-13) - அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - அவன் பிறப்பற்றவன் என்றாலும், தனது விருப்பத்தின்படி பலவாகப் பிறக்கிறான்; இதனை அறிவாளிகள் நன்றாக அறிவார்கள் - என்ற வரியின் மூலமாக, தேவர்களும் மற்ற ப்ராணிகளும் தன்னை வந்தடைய ஏதுவாக அவன் பலவிதமான ரூபங்கள், குணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றை அந்தந்த பிரிவுகளுக்கு ஏற்றபடி எடுத்துக் கொள்கிறான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அவன் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி பலவாகப் பிறவிகள் எடுக்கிறான். ஸ்ம்ருதியான கீதையில் (4-6) - அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந் ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா - பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவற்றவனாகவும், பூதங்களின் ஈச்வரனாகவும் உள்ளபோதிலும் எனது நித்யமங்கள திருமேனியுடன் நான் எனது ஸங்கல்பம் காரணமாகப் பிறக்கிறேன் - என்றது காண்க. ஆகவே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள பரமாத்மாவே, மனம் உள்ளிட்ட ஜீவாத்மாவின் உபகரணங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்க முடியும் என்றாகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 231)

த்வயத்தில் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் மற்றும் ப்ராதிகூல வர்ஜநம்
ஆகியவற்றைக் கூறுதல்

மூலம் -

சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத் வபு:

அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய:

ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்

இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே, ஸ்வாமித்வாதி நிபந்தநங்களைச் சொல்லுகிற ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தத்திலே, ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும் ஸுசிதமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். இப்பரிசுரங்களும், உபாயார்த்தமாக ஸக்ருத் கர்த்தவ்யங்களென்னுமிடம் அதிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை (52-23) - சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத் வபு: அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய: - அசையும் மற்றும் அசையாத பொருள்கள் அனைத்தும் பகவானின் சரீரம் ஆகும்; ஆகவே அவைகளுக்கு நன்மையை மட்டுமே செய்தல் வேண்டும் - என்றும், அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை (52-21) - ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் - தான் தன்னுடைய எஜமானனுக்கு விரோதமானவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது

ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம் - என்றும் உள்ள ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்ப, அவனே எஜமானன் போன்றவற்றைக் கூறும் நாராயண என்னும் பதம் மூலம், அவனுக்கு ஏற்றவற்றைச் செய்தல் (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம்), விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் (ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம்) ஆகிய இரண்டும் மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது என்பதை முன்பே கூறினோம். ப்ரபத்தியின் இரண்டு அங்கங்களாக உள்ள இந்த இரண்டையும் உபாயமாக ஒருமுறை மட்டுமே எண்ணப்படவேண்டும் என்பதையும் பரிகரவிபாக அதிகாரத்தில் கூறினோம்.

“ப்ரபத்யே” என்பது நிகழ்கால வினையாகக் கூறப்படுதல்

மூலம் - இக் க்ரியா பதத்தில், வர்த்தமாந வ்யபதேசம் பர்ஹிர்வநாதி மந்த்ரங்களிற்போலே அநுஷ்டாந காலாபிப்ராயம். இங்ஙனன்றிக்கே இவ் வர்த்தமாந வ்யபதேசம் வர்த்தமாந தேஹாவதியாகப் ப்ரயத்த்யநுஷ்டாந கர்த்தவ்யதையை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், பலம் வருமளவும் ப்ரபத்தி பரிகரமான விச்வாஸாநுவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், ப்ரபத்தி காலத்தில் தான் ஸங்கல்பித்தபடியே ஆநுகூல்யாதிகள் ப்ரபத்தி பரிகரமாகவே மேல் அநுவர்த்திக்க வேண்டும்படியைக் காட்டுகிறதென்றும் சொல்லும் பக்ஷங்கள், இவ்வுபாயம் ஸபரிகரமாக ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமென்று காட்டுகிற ப்ரமாணங்களோடே விரோதிக்கும். த்வராதிசயத்தாலும் போகரூபதையாலும் வரும் ஆவ்ருத்திக்கும், பூர்வகண்டத்திற் சொன்னபடியே அநுஷ்டிதமான உபாய சரீரத்தில் ப்ரவேசமில்லை. ஆகையால் இவ்வுபாய வாக்யத்தில் வர்த்தமாந வ்யபதேசம், “த்வயமர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்கிற ராகப்ராப்த போகரூபாநு வ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதும்.

விளக்கம் - “ப்ரபத்யே” என்னும் வினைச்சொல்லில் உள்ள நிகழ்கால வினையானது, யாகங்களில் தர்ப்பப்புல்லை அறுக்கும்போது கூறப்படுவதான “பர்ஹிர் தேவஸதநம் தாமி” என்னும் மந்த்ரம் போன்று, அந்தச் செயலைச் செய்யும் காலத்தைக் குறிப்பதாகும் (அதாவது ப்ரபத்தியைச் செய்யும் நேரம்). “ப்ரபத்யே” என்பதில் உள்ள நிகழ்கால வினைக்கு இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல் சிலர் :

- இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது
- பலன் கிடும்வரை ப்ரபத்தியின் அங்கமான மஹாவிச்வாஸத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது
- ப்ரபத்தி நேரத்தில் ஸங்கல்பித்துக் கொண்ட ஆநுகூல்யம் போன்றவை, ப்ரபத்தியின் அங்கமாகத் தொடர்ந்தபடியே இருத்தல் வேண்டும் என்பதையே நிகழ்கால வினை குறிக்கிறது

என்று இப்படியாகப் பலவிதமாகக் கூறுவர். ஆனால் இவை அனைத்தும், “ப்ரபத்தியானது அதன் அங்கங்களுடன் ஒரு பலனைக் குறித்து, ஒரேமுறை மட்டுமே கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்பதைக் கூறுகின்ற ப்ரமாணங்களுடன் முரண்படுகின்றன. ப்ரபந்நன் ஒருவன் விரைவாகப் பலனை அடையவேண்டும் என்றும், அந்தப் பலனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணி, இவ்விதம் ப்ரபத்தியைத் தொடர்ந்தபடி இருத்தல் என்பது, முன்பு கூறப்பட்டது போன்று உபாயமாகக் கைக்கொள்ளும் பிரிவில் சேராது. மேலும் இவ்விதமாக மற்ற பலனுக்காகச் (அதாவது மோக்ஷத்தை உடனே பெறவேண்டும் என்னும் பலன்) செய்வதாலும், எம்பெருமானார் கத்யத்தில் - த்வயமர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - த்வயத்தை அதன் பொருளுடன் உணர்ந்து கூறியபடி - என்று கூறியபடியே எப்போதும் செய்தபடி உள்ள த்வய மந்த்ர சிந்தனை என்பது மற்ற பலனைக் கருதாமல் உள்ளதாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக் கைக்கொள்ளப்படும் ப்ரபத்தியில், இவர்கள் கூறும் ப்ரபத்தி சேராது.

த்வயத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள விஷயங்கள்

மூலம் - இப்படி ஸர்வசரண்யத்வமும், சரணாகதி ஸ்வரூபமும், இதின் பரிகரங்களும், அதிகாரி விசேஷமும் பூர்வகண்டத்திலே ப்ரகாசிதமாயிற்று. இத்தாலே அநந்யோபாயத்வமும் ஸித்தித்தது.

விளக்கம் - ஆக த்வயத்தின் முற்பகுதியானது, அனைவருக்கும் புகலிடமாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள தன்மை, சரணாகதியின் தன்மை, அதன் அங்கங்கள், இதனைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவனுடைய தன்மைகள் போன்ற பலவற்றையும் கூறியது. இதன் மூலம், ஜீவாத்மாவுக்கு வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை என்பதும் வெளிப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 51)

வ்யாக்யானம் - (பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்ய) “தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே” என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிகையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரள நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம் பணிமாற. (நிறைகுட விளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலந்தோடே செல்லுகிற பெண், பர்த்ரு க்ருஹத்தை அணுகச்சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்களதீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே, “நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுக மடந்தையரேந்தினர்” என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்ப தீபாதிகளை தரித்துக் கொண்டு; “சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள” என்கிறபடியே நித்ய நவ யௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்க ளெதிர்கொள்ள.

விளக்கம் - (பல்லாண்டு இசைத்துக் கவரி செய்ய) திருவாய்மொழி (7-6-11) - தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஏற்பட்ட ஆசை வெளிப்படும்படியாக, திரளாக நின்று, துதித்து, சாமரம் வீச. (நிறை குட விளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள) - நன்கு அலங்காரம் செய்யப்பட்டவளாக, மிகுந்த கொண்டாட்டங்களுடன் செல்லும் புதுமணப்பெண், தனது கணவன் வீட்டின் அருகில் சென்றவுடன், அங்குள்ள பெண்கள் அனைவரும் மங்களதீபம் போன்றவற்றைக் கைகளில் ஏந்தியபடி எதிரே வந்து உபசரிப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (10-9-10) - நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்

மதிமுக மடந்தையரேந்தினர் – என்பதற்கு ஏற்ப, மங்களத்தை ஏற்படுத்தவல்லதான பூர்ணகும்பம், தீபம் போன்றவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-9-10) – சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள – என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் புதுமையுடன் கூடிய இளமையைக் கொண்டுள்ளதான தன்மை கொண்ட வேறு சில தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொள்ள.

வ்யாக்யானம் - (வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாலந்தோடே சென்ற பெண் பர்த்ரு க்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே, “மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியான வானவர் போகமுண்டு) பர்த்ரு க்ருஹத்திலே பெண் வந்த பின்பு தம்பதிகளும், மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சி யுண்ணுமாபோலே, “அடியார்கள் குழாங்களும்” அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே, “அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன்” என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறு செய்து, “கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்கிறபடியே புஜித்து.

விளக்கம் – (வைகுந்தம் புக்கிருந்து) - நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவளாக சென்ற அந்தப் பெண், தனது கணவன் வீட்டில் புகுவது போன்று, நாச்சியார் திருமொழி (3-10) - மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார் – என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுடைய இன்பத்திற்கு இடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, அவனுடன் கூடியிருந்து, வீட்டிற்கு அந்தப் பெண் வந்த பின்னர் தம்பதிகளும் அங்குள்ள மற்ற உறவினர்களும் கூடி நின்று பெருங்களிச்சி உண்பது போன்று, திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் கூட்டமும், அவனுமாக உள்ள சேர்த்தியில், திருவாய்மொழி (2-3-9) – அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெருங்களிச்சியாக முற்றிலும் உண்டு. (வானவர் போகம் உண்டு) - திருவாய்மொழி (6-6-11) - கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தினை, தைத்திரீயம் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ

ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்து விருப்பங்களையும் பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ரு ஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமபோலே “கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம்” என்றும், “கோட்டுக்காற் கட்டில்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவியூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே, “தமேவம் வித் பாதேநாத் யாரோஹதி” என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி. (பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) “தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே” என்றும், “ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜக்ருத சிஹ்நேந: பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே” என்றும், “ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக் கொண்ட “மணிமிகு மார்பு” என்று ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம் பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே

விளக்கம் - (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து) - கணவனுடன் சேர்வதற்காகக் கட்டிலில் ஏறுவது போன்று, திருப்பாவை (23) - கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம் - என்றும், திருப்பாவை (19) - கோட்டுக்காற் கட்டில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டு விபூதிகளில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்தல் போன்றவற்றைச் செய்து, அனைத்திற்கும் புகலிடமாக உள்ள தெய்வீகமான கட்டிலில், கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-5) - தமேவம் வித் பாதேநாத் யாரோஹதி - இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் தனது கால்கள் கொண்டு அந்தக் கட்டிலில் ஏறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பாதபீடத்தில் தனது கால்கள் கொண்டு அடியெடுத்து ஏறி, (பரத அக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (130-39) - தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே - தனது தலை கொண்டு முன்னால் விழுந்துள்ள பரதனை இராமன் மெதுவாக எடுத்துத்

தனது தொடையில் அமர்த்தி, நன்கு தழுவிக் கொண்டான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-5) - ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜ க்ருத சிஹ்நேந: பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே - த்வஜம், வஜ்ரம், தாமரை போன்ற பலவிதமான அடையாளங்கள் கொண்ட தனது கைகளால் க்ருஷ்ணன், அக்ரூரை மிகவும் அன்புடன் தொட்டும் தழுவியும் செய்தான் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-13) - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: - இரண்டு முறை எனக்குச் சரீரம் அளித்த உதவிய அனுமனுக்குச் சரியான நேரத்தில் என்னால் அளிக்கப்பட்ட இந்த அரவணைப்பு என்பது, அனைத்துவிதமான கொடைகளுக்கும் ஒப்பாகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரதன், அக்ரூரர் மற்றும் அனுமன் ஆகியவர்களை அனைத்துக் கொண்ட, திருவாய்மொழி (10-3-5) - மணிமிகு மார்பு - என்பதான, ஸ்ரீகௌஸ்துப மணியும் அழகு பெறுகின்ற, அழகான திருமார்பில்.

வ்யாக்யானம் - (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) “குருமாமணிப் பூண்” என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வ சிஹ்நமான ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு. (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) “வண்பூமணிவல்லி” என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறாவிடில் தலையெடுக்க மாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடி போன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும் பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண் பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப் பேச்சென்றது - “மணிமிகு மார்பிலே மணியாயணையும்” என்றத்தோடொக்க “மணிவல்லி” என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அத்தை உள்ளபடி தர்சித்த விவர்க்கு தத் ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-3-10) - குருமாமணிப் பூண் - என்று மேன்மையுடன் கூறப்படுவதாகவும், ஸர்வேச்வரத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அடையாளமான ஸ்ரீகௌஸ்துபம்

போன்று இனிமையாக உள்ளதாகவும், ஒளி வீசுவதாகவும் உள்ளதாகக் கொண்டு அணைகிற ஆத்மாவுக்கு. (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) – திருவிருத்தம் (9) – வண்பூமணிவல்லி - என்பதற்கு ஏற்ப வள்ளல் தன்மை கொண்டதாய், இனிமையாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாக உள்ளது போன்று அழகியதாய், கொள்கொம்பு கிடைக்கவில்லை என்றால் மேலே எழும்ப இயலாமல் தரையுடன் தரையாகக் கிடக்கும் கொடி போன்றவள் என்று பெண் தன்மையுடன் கூடியதாய் உள்ள பேச்சுக்கள் அனைத்தும் வந்து சேர்ந்தவை அல்ல; இயல்பாகவே உள்ள தன்மைகள் என்று கருத்து. “பெண் பேச்சு” என்று கூறினாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, “மணிவல்லிப் பேச்சு” என்று ஏன் கூறினார்? “மணிமிகு மார்பிலே மணியாய் அணையும்” என்று கூறுவதுடன் சேரும் விதத்தில், “மணிவல்லி” என்று கூறினால், கூடுதல் ரஸம் ஏற்படும் என்பதால் ஆகும். இதன் மூலம் - பெண் தன்மை என்பது ஆத்மாவுக்கு இயல்பாகவே அமைந்த ஒன்றாகும்; ஆகவே இதனை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொண்ட இவருக்கு, அத்தகைய பெண் தன்மையால் ஏற்படும் பேச்சு இயல்பானதே ஆகும் – என்று கூறப்பட்டது.

122. இன்புமன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீ ஸாம்யமேயன்றிக்கே நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இவ்விதம் பெண் என்ற ஒப்புமை மட்டும் அல்லாமல், பெண்களில் உயர்ந்தவளாகிற பெரியபிராட்டியுடன் ஒப்புமையும் இந்தத் தூய்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு உண்டு என்பதை மிகவும் தெளிவாக இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை” என்று இன்றாச்ரயித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனாமிடத்தில், முற்பட

இங்கே இன்பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்கு முன்னே இவர்பக்கல் இன்பனாவது; “கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே” என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே, அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனானவனே யென்னும்படி, அவள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும் வளர வருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது, “கடிமாமலர்ப் பாவை யொப்பாள்” என்று பரிமள ப்ரசுரமான பூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தாலும் நிரதிசய போக்ய பூதையான பிராட்டியோ டொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக் குடலான அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

விளக்கம் – (இன்பு முற்படுவது) - திருவாய்மொழி (4-5-8) – நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை - என்பதற்கு ஏற்ப, இன்று திருந்தி அவனை அடைந்த நமக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும் எட்டாதவளாக உள்ள ரூபம், குணம் மற்றும் ஆத்மகுணத்தால் நிறைந்துள்ள பெரியபிராட்டிக்கும் இனிமையாக உள்ளவளாக இருக்கும்போதிலும், முதலில் நம்மிடம் இன்பனாக இருந்த பின்னரே பெரியபிராட்டியிடம் இன்பனாக உள்ளாள்; இதற்கு ஏற்றபடி பெரியபிராட்டிக்கு முன்பாக, நம்மாழ்வாரிடமே அவன் இன்பனாக உள்ளான் என்று கருத்து. (அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது) - திருவாய்மொழி (10-10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே – என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனியவளாக உள்ள பெரியபிராட்டிக்கு அன்பனாக உள்ளதால், அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட என்னிடமும் அன்பாக உள்ளவனே - என்னும்படியாக பெரியபிராட்டியிடம் அவன் காண்பிக்கும் அன்பானது, நம்மாழ்வார் வரை வளர்ந்து நிற்பதாய்; இவ்விதம் இன்பம் முற்பட்டு அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது. (கடிமா மலர்ப் பாவையோடு உள்ள) - பெரியதிருமொழி (3-7-9) – கடிமாமலர்ப் பாவை யொப்பாள் – என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த நறுமணத்துடன் கூடிய மலரில் பிறந்த காரணத்தாலும், எந்தக் காரணமும் இன்றி உள்ளதான பெண்மைத்தனத்தாலும் எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடியவளாக பெரியபிராட்டி உள்ளாள்; இப்படிப்பட்ட

பெரியபிராட்டிக்கு ஒப்புமை கூறவல்லவள் என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளதான. (ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே) - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் [அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்], அவனை மட்டுமே சரணம் என்று புகுதல் [அநந்ய சரணத்வம்], அவனுக்கு மட்டுமே இனியவளாக இருத்தல் [அநந்ய போக்யத்வம்], அவனுடன் சேர்ந்திருந்தால் மட்டுமே உயிர் தரித்தல், அவனைப் பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி தவித்தல், அவனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுதல் - என்பதான ஆறுவகையான ஒற்றுமைகள்.

வ்யாக்யானம் - “இன்பன்” என்றது - ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிற தென்றபடி. “இன்பும், அன்பும்” என்று இரண்டு போலச் சொல்லிற்று - முற்படுதலும் கொழுந்துவிடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேஹ வாசகதயா ப்ரயுக்த சப்தங்கள் இவையாகையாலே இரண்டு சந்தையும் தோற்றுகைக்காக. “பிராட்டியோடுள்ள” என்ன வமைந்திருக்க, “கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள” என்றது - அந்த சந்தையிலே பிராட்டி ஸாம்யம் முக்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபத்தையுடையவர்க ளெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிற - ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாம்யத்தாலே யென்னாமல், ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றது - நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத்வ ஸம்பந்த த்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்ய பூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ததஸாதாரணங்க ளாகையாலே.

விளக்கம் - “இன்பன்” என்றால் “சிநேஹிதன்” என்று பொருள். எனவே “அன்பு” என்ற சொல்லைப் போன்றே “இன்பு” என்ற சொல்லும் சிநேஹத்தைக் குறிப்பது என்பதால், சிநேஹம் முற்படுதல் கொழுந்துவிடுவதாகிறது என்று கருத்து. அப்படியென்றால், “இன்பம், அன்பு” என்று இரண்டு சொற்களாக ஏன் கூறவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முற்படுதல் மற்றும் கொழுந்துவிடுதல் என்பதைக் கூறும் இடங்களில், சிநேஹத்தை உணத்துவதற்காக கூறப்பட்ட சொற்களே இவை இரண்டும் ஆகும் என்று உணர்த்துவதற்காக ஆகும். “பிராட்டியோடு உள்ள” என்று கூறினாலே

போதுமானதாயிருக்க, “கடிமாமலர்ப் பாவையோடு உள்ள” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “கடிமாமலர்ப்பாவை” என்று கூறுவதான பெரியதிருமொழி பாசுரத்தில் (3-7-9), பெரியபிராட்டி மற்றும் ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஒப்புமை மிகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபம் [இந்தச் சரீரத்தை நீக்கிய தன்மை] கொண்ட அனைவரையும் இவ்விதம் உரைப்பது என்பது மேலே கூறப்பட்ட ஆறுவகையான ஒப்புமை உள்ளதாலும் ஆகும் என்று உணர்த்தவே ஆகும். “ஸாம்யம்” என்று கூறாமல் “ஸாம்ய ஷட்கம் = ஆறு ஒற்றுமைகள்” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே சேரும் தர்மமாக இருத்தல், அவனுக்கு ஒத்த ரூபத்தில் இருத்தல், அவனுக்கு விருப்பமானவளாக இருத்தல், அனைவரும் அவனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது இவள் மூலமாக நிகழும்படி இருத்தல், அனைத்து உயிர்களுக்கும் சிபாரிசு செய்பவளாக இருத்தல் [புருஷகாரத்வம்], நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் அனைத்தும் அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் பூர்ணமாக நிறையும்படிச் செய்தல் போன்ற தன்மைகள் பெரியபிராட்டிக்கு மட்டுமே உரித்தானவை என்பதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 196)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
புகழும் ப்ரவேசம்

மூலம் - கீழே “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று - அடிமை செய்யப் பாரித்தார்; இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈச்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமை கொள்ளமாட்டான்; இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார். “ந சேச்சதி ஜநார்த்தந:” என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில் பெற்றது கொண்டு த்ருப்தனாமவனேயவன்; இவரதுதானே ஆராத காதலிறே. இவருடைய பாரிப்புக்கீடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவிடத்தில் அடிமை செய்கையன்றிக்கே, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து சிதிலாந்த:கரணராய், “காலமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்னும் ஸ்வபாவரே இவர். “புனையும் கண்ணியெனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே” என்று இவருடைய உக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும்;

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று கூறி, கைங்கர்யம் செய்வதில்

உள்ள மிகுந்த ஈடுபாட்டினை உணர்த்தினார். இவருடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியே ஸர்வேச்வரனும், தன்னுடைய “அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்” என்ற தன்மையை உணர்த்தினான் [அதாவது இவனுடைய இந்தத் தன்மையை எண்ணியபடியே வாக்கு மூலம் செய்கின்ற கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுகிறார் என்று கருத்து]. ஆனால், “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று கூறியவர், இங்கு சொற்கள் கொண்டு மட்டும் கைங்கர்யம் செய்ய முனைவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இருவருமே [ஸர்வேச்வரனும் நம்மாழ்வாரும்], மிகுந்த ஈடுபாடு ஏற்படுகின்ற நிலை என்பதை மட்டுமே எண்ணுவர் என்பது அல்லாமல், அவனும் கைங்கர்யத்தை ஏற்கமாட்டான், இவரும் கைங்கர்யம் செய்யமாட்டார். அவன் கைங்கர்யம் ஏற்காமல் இருப்பதற்கான காரணம், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (87-13) – ந சேச்சதி ஜநார்த்தந: – ஜநார்த்தனன் எதனையும் விரும்புவது இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி மிகவும் எளிமையான விதத்தில் ஆராதிக்கத்தக்கவனாக, இவர் செய்வதைக் குறித்து எண்ணி மட்டுமே மனநிறைவு கொள்பவனாக உள்ளதால் ஆகும். இவருடைய காதல் என்பது திருவாய்மொழி (2-1-11) - ஆராத காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது ஆகும். சரி, இவ்விதம் இவருக்கு ஈடுபாடு உள்ளது என்றாலும், கைங்கர்யம் செய்யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவருடைய ஈடுபாட்டிற்கு ஈடாக அவன் தன்னுடைய “அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்” என்னும் தன்மையை உணர்த்தியபோதிலும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யாமல், “நான் மிகவும் தாழ்ந்தவன். இப்படிப்பட்ட நான் அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டதைக் கண்டு மகழ்ந்த அவன், அனைத்து விருப்பங்களையும் அடையப்பெற்றவன் என்றபோதிலும், எனது ஈடுபாட்டிற்கு ஏற்றபடி, தனது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள தன்மையை எனக்கு உணர்த்துகிறானே! என்னே இவனுடைய குணம்!” என்று எண்ணியபடியே மனம் நிலைகுலைந்து நிற்கிறார். பெரிய திருவந்தாதி (34) – காலமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மையைக் கொண்டவர் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-3-2) - புனையும் கண்ணியெனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் தனது வாக்கு கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தையே, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளுகிற தன்மை கொண்டவன்

அவன் ஆவான். அதாவது, இவர் பக்தியின் காரணமாக நிலைகுலைந்து அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யாமல் இருப்பதாலும், இவர் சொற்கள் கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தையே அனைத்துமாக அவன் கொண்டபடி உள்ளதாலும், இவர் ஈடுபாடு கொண்டபடியே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து நினைவுபடுத்துகிறார்.

மூலம் - அவன் ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே இவர்க்கு; அவை தன்னைக் கண்ட கண்டவிடங்களிலே அநுபவிக் கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் முத்தையும் ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையடைய அவன் பக்கலிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே, விபூதிக்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதபடியும். இன்னமும் முக்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் அநுபாவ்யமாகா நின்றதிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே; “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்கிறவிடத்தில் - கர்மநிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியான் என்கிறவித்தனையிறே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீயமாயே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாக இருக்குமிறே.

விளக்கம் - அவனுடைய ஸ்வரூபம், குணங்கள், விபூதிகள், லீலைகள் போன்ற அனைத்திற்கும் இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைத்தும் இவருக்கு ஒரே போன்று ஏற்கும்படி உள்ளது. இவை அனைத்தையும் பார்த்த இடங்கள் தோறும் அநுபவித்து நிற்காமல், மாணிக்கம் - வைரம் - முத்து ஆகியவற்றை ஒரே மாலையில் கோர்த்து அநுபவிப்பவர்கள் போன்று, அவை அனைத்தையும் அவனிடம் சேர்த்து வைத்து அநுபவிக்கிறார். முத்து, வைரம் போன்றவை ஒரே தன்மை கொண்டவை என்பதால், அவற்றை ஒரே மாலையில் கட்டி வைத்து அநுபவித்தல் என்பது பொருத்தமாகும்; ஆனால் அவனுடைய நித்யவிபூதியை, தாழ்ந்த பலவும் நிறைந்ததாகிய லீலாவிபூதி போன்றவற்றுடன் சேர்த்து நோக்குவது சரியோ? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அவனுடைய

குணங்களுக்கு அவனை விட்டுப் பிரித்து நிலை நிற்பது, தோன்றுவது போன்றவை இயலாது என்பது போன்றே, விபூதிகளுக்கும் அவன் இன்றி நிலை பெறுதல், தோன்றுதல் என்பவை கிடையாது; ஆகவே சேர்த்து அனுபவிக்கிறார் என்று கருத்து. அல்லது, முக்தனாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடங்கிய பொருள் என்பதால் லீலாவிபூதியும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டியதே ஆகும் என்ற காரணத்தால் அனுபவிக்கிறார் எனலாம். என்றாலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-13) – நோபஜநம் ஸ்மரந் – சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது எனலாம்; அதாவது அந்த இடத்தில், கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் சரீரம் குறித்து எண்ணமாட்டான் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டது. ஆகவே கர்மம் மூலமாக ஏற்பட்ட சரீரம் என்பது நினைவிற்கு வராதபடியான நிலை உள்ளபோது, அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடையது என்னும் எண்ணம் தோன்றி, அனைத்தும் ஒரே போன்று அனுபவிக்கத்தக்க பொருள் என்ற நிலை ஏற்படும் என்று கருத்து.

மூலம் - இவ்விபூதி தன்னிலே, “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்று சிலரைச் சொல்லி, “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லா நின்றதிறே; ஜ்ஞானம் பிறந்த தசையிலே இருக்கும்படியாயிற்று இது. ப்ராப்தி ஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாகா நின்றதிறே. ஈச்வரவிபூதியா யிருக்கச்செய்தேயிறே சிலரை “பொல்லாத தேவரை தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத தேவரைத் தேறேன்மின்” என்கிறது; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணி அநுஸந்திக்க வேண்டிவருமிறே சாஸ்த்ரங்கள் எங்குமொக்கச் சேரக் கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியற அநுபாவ்யமாம்படியிறே, மயர்வற மதிநலம் அருளிற்று. கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னாடாதபடியிறே இவர்க்கு ஈச்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது.

விளக்கம் - சரி; இந்த உலகத்தில், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே - என்று ஒரு சிலரைக் குறித்து உரைத்தார் என்றாலும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே - என்று சிலரை மறக்க இயலாதபடி உள்ளதாகவும் கூறுவது எப்படி? அதாவது முதலில், திருக்கண்ணமங்கையில் நிற்பவனைத் தங்கள் இதயத்தில் எண்ணாமல் உள்ள மனிதர்களை எண்ணவில்லை என்றால் இனிமையாக உள்ளது” என்றார்; இதன் கருத்து - பகவத்ஞானமும் வேண்டாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் வேண்டாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவரை எண்ணாதபோது இனிமையாக உள்ளது - என்பதாகும். ஆனால் அடுத்து, “ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்ற, மிகுந்த ப்ரபாவம் உள்ளவரை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரிவதற்கு நான் பொறுக்கமாட்டேன்”, என்றார். இது எப்படி என்றால், முமுக்ஷு நிலையில் ஞானம் வந்தவுடன் உள்ள தன்மையாகும்; சிலரைக் கூட்டிக் கொண்டு, சிலரைக் கழிக்கையாகும். அதாவது முக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள நிலை ஏற்படும்போது, இது போன்று வேறுபாடுகள் இன்றி அனைத்தும் ஒரே போன்ற அனுபவமாக உள்ள நிலையாகும். அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய உரிமையாக உள்ளபோதிலும் ஒரு சிலரை, நான்முகன் திருவந்தாதி (53) - பொல்லாத தேவரை தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத தேவரைத் தேறேன்மின் - கட்டின சடையும், பூசின சாம்பலும், நெற்றிக்கண்ணும் என்பதான தீய வடிவு கொண்டவராகவும், “ஸ்ரீ” ஸம்பந்தம் முதலானவை இல்லாதவராகவும் உள்ள ருத்ரன் போன்ற தாழ்ந்த தேவதைகளை, நீங்கள் அண்டவேண்டிய தேவதைகள் என்று நம்பவேண்டாம் - என்று கூறுவது காணலாம்; இது போன்று அந்தந்த நிலைகள் காரணமாக விஷயங்களை வேறுபடுத்திக் காணவில்லை என்றால், எல்லாம் ஒரே போன்று உள்ளதாக நோக்கும்போது, அந்தந்த நிலைகளில் சாஸ்த்ரங்கள் “இவை கொள்ளத்தக்கவை, இவை தள்ளத்தக்கவை” என்று தள்ளுகின்றன என்றாகிவிடும்; இதனால் சாஸ்த்ரங்கள் பேதங்களை உண்டாக்குகின்றன என்னும் தோஷம் உண்டாகும் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள், விபூதிகள் போன்றவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் ஆராயாமல், அனைத்தையும் ஒரே போன்று அனுபவிக்கும்படு அல்லவோ இவருடைய “மயர்வற மதிநலம்” உள்ளது! கர்மங்கள்

காரணமாக ஏற்படக்கூடிய வாசனைகள் எதுவும் இவரை அண்டாதபடி, இவருக்கு ஸர்வேச்வரன் மேன்மையை ஏற்படுத்தினான். மேலும் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தையும் இவருக்குக் காண்பித்துக்கொடுத்தான். இதனால் இவர் செய்தது என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். இவர் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, (3-4-10) - உணர்வின் மூர்த்தி; (3-4-5) - நலங்கடல் அமுதம் - என்று தொடங்கி, (3-4-6) - நுடங்கு கேள்வி இசை என்கோ - என்று முடித்தல்; (3-4-5) - அமலன் என்கோ, (3-4-9) - அனந்தனை - போன்றவற்றால் கூறினார். அவனுடைய ரூபத்தை, (3-4-3) - பங்கயக்கண்ணன் என்கோ - போன்றவற்றால் கூறினார். அவனுடைய குணங்களை, (3-4-1) - புகழும் - போன்றவற்றால் உரைத்தார்.

மூலம் - இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூப ரூப குணாதிகள் அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு; விபூதி காரணமான பூதங்கள், பௌதிகங்கள், அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள், ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள், செவிக்கினிய காநாதிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய்; இதினுள்ளே அந்தராத்தமயா அநுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கலசி நிற்கச்செய்தேயும் தக்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், “அந்சந்நந்ய:” என்கிற ப்ரமாண பலத்தாலே இச்சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகித்வ துக்கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கையேயன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய்; விபூதியில் அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்கள் அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாதாரணமான நாராயணாதி சப்தங்களோடு விபூதி வாசகமான சப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வசப்தங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதிதான் புறம்பாய் விஞ்சிக் காட்டுகை யன்றிக்கே தோளில் தோள் மாலையோபாதி தகுதியாய், அநுபாவ்யத்திலே அந்தர்பூதமா யிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய்; பாரித்தபடியே எல்லா அடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் கோவை வாயாளிற்படியே ஒன்றையே

எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும், வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்; மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம் பண்ணுவாரைப்போலே, “அத்தைச் சொல்லுவேனோ? இத்தைச் சொல்லுவேனோ?” என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். ஆக இத்தால் - “வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று, தாம் பாரித்தபடியே அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - தொடர்ந்து, விபூதி காரணமாக உள்ள பூதங்கள், பௌதிகங்கள், அவற்றில் ப்ரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்கள், சுவையான பொருள்கள், செவிக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல பாடல்கள், மோகஷம் போன்ற புருஷார்த்தங்கள், இந்த உலகில் உள்ள சேதநர்களில் முதன்மையான நான்முகன் போன்றவர்கள், இவை அனைத்திற்கும் காரணமான ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷர்கள் முதலான அனைத்தையும் தனது விபூதியாகக் கொண்டவனாகவும்; இவற்றின் உள்ளே அந்தராத்மாவாக உட்புகுந்து, இவற்றுடன் ஒன்றாகக் கலந்து நின்றுள்ளபோதிலும் அவற்றின் தோஷங்கள் கொண்டு தீண்டப்படாதவனாகவும்; ருக்வேதத்தில் - அந்ச்நந்நய: - ஸர்வேச்வரன் கர்மபலத்தை உண்ணாமல் உள்ளான் - என்ற ப்ரமாணம் மூலமாக சேதநனுக்கு ஏற்படவல்ல சுகம் துக்கம் போன்ற ஏதும் தன்னிடம் வந்து சேராதபடி நிற்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட புகர் நிறைந்தவனாகவும்; விபூதியில் அந்தந்த பொருள்களை உணர்த்தக்கூடிய பெயர்ச்சொற்கள் அனைத்தும் - அசித் மற்றும் அந்த அசித் வஸ்துக்களைத் தன்னுடையது என்று கொண்டாடும் ஜீவனையும் காண்பிக்கின்ற அதே ந்யாயத்தால் - அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவையும் உணர்த்தி, இந்தக் கூட்டத்திற்குப் பெயர்களாக அவன் பக்கம் வரை சென்று முடிவு பெற்றுள்ளதால் நாராயணன் போன்ற சப்தங்களுடன் உரைக்கும்படி உள்ளதையும்; இப்படியாக உள்ள பலவற்றையும், இவனுடைய விபூதியானது இவனுடைய தகுதிக்கு அதிகமாக இவனை உணர்த்துகிறதோ என்ற எண்ணம் அவசியம் இன்றி, தோளில் கிடக்கின்ற தோள்மாலை தோள்களுக்குள் அடங்கிக் கிடப்பது போன்று, இவனுக்குத் தகுதியாக உள்ளவற்றையே உணர்த்தி, அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்திலும் அவனுடைய தகுதிகளும் விபூதிகளும், அடங்கி உள்ளதையும் கண்டு - மிகுந்த பேறு பேற்றவராக நின்றார்.

ஆனால், தான் விரும்பியபடியே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை என்பதாலும், அந்த ஸர்வேச்வரன் திருவாய்மொழி (4-3) - கோவை வாயாள் - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஏதோ ஒரு கைங்கர்யம் செய்தாலும் அதனையே அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களாகவும் கொள்பவன் என்ற தன்மை கொண்டவன் என்பதாலும், சொற்கள் மட்டுமே கொண்டு கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையில் ஈடுபடுகிறார். பெரிய காற்று வீசும்போது அதில் விழுகின்ற பழங்களைச் சேகரிப்பவர்கள், “இந்தப் பழத்தை எடுப்பதா, அதனை எடுப்பதா” என்று தடுமாறுவது போன்று, “இந்தக் குணத்தைக் கூறுவேனோ, அதனைக் கூறுவேனோ” என்று இவரும் தடுமாறுகிறார். ஆகவே இதன் மூலம், “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று, தான் எண்ணியபடியே கைங்கர்யம் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 58)

53. அற்புதம் செம்மை இராமானுசன் என்னை ஆளவந்த

கற்பகம் கற்றவர் காமுறு சீலன் கருதரிய

பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகு யாவும் பரனதென்னும்

நற்பொருள் தன்னை இந்நானிலத்தே வந்து நாட்டினனே.

விளக்கவுரை - ஸ்ரீமந் நாராயணனின், “இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் கரையேற்றப்பட வேண்டும்”, என்ற ஆணையை ஏற்று, இந்த உலகிற்கு எம்பெருமானார் வந்தார். என்றாலும் இந்த உலகில் உள்ள அனைவரிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னை அடிமை கொள்ளவே வந்தார். நான் உள்ள இடம் தேடி வந்த கற்பக மரம் போன்று இவர் உள்ளார். அனைத்து உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல கற்பகம் போன்று உள்ளார். அனைத்து சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர், பெரியவன் - சிறியவன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல், அனைவருக்கும் சமமாக உள்ள தன்மை கொண்டவர் ஆவார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் உபதேசித்தது என்னவென்றால் - உபதேசம் செய்வதற்கு மிகவும் கடினமான கருத்தாக உள்ள, “அனைத்து ஆத்மாக்கள், ஆத்மாக்கள் உள்ள அனைத்து லோகங்கள் ஆகிய அனைத்தும் - அனைவரிலும் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே அடிமை”, என்று நிரூபித்தார். இத்தகைய உயர்ந்த கருத்தை இந்த உலகம் முழுவதிலும் வெளிப்படுத்த, இந்த உலகம் பிழைக்கும்படி, தானே வந்து அவதரித்தார். ஒரு சிலருக்கு, ஒரு சில காலம் மட்டுமே உபதேசம் செய்தார் என்று இல்லாமல், இந்த

உலகினருக்கு எப்போதும் உள்ளபடி ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்றவற்றை நிலைநிறுத்தினார்.

அவதாரிகை - “பார்த்தா னறுசமயங்கள் பதைப்ப” என்று பாஹ்ய ஸமயங்களைக் குலையப் பண்ணினாரென்றும், “அரங்கன் செய்ய தாளிணையோ டார்த்தான்” என்று பரமபுருஷார்த்த ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாரென்றும் சொன்னீர், அம்மாத்ரமேயோ அவர் செய்ததென்னில்; அவ்வளவேயன்று, ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக கல்பகம் போலே கொடுக்கும்வராய், செளசீல்யத்தையுடையராய், அத்யாச்சர்ய பூதராய், ஆர்ஜவ குணயுக்தரான எம்பெருமானார், ஸகலலோகங்களிலு மிருந்துள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனுக்கே சேஷபூதரென்று இந்த லோகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளினார்.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் - பார்த்தான் அறு சமயங்கள் பதைப்ப - என்று வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைத்த மதங்கள் அனைத்தையும் தள்ளினார் என்றும், அரங்கன் செய்யதாளிணையோடு ஆர்த்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த புருஷார்த்த ஸாம்ராஜ்யமான திருவரங்கன் திருவடிகளுடனான ஸம்பந்தத்தை அளித்தார் என்றும் நீவிர் கூறினார். இது மட்டுமா எம்பெருமானார் உமக்குச் செய்தது?” என்று சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு அவர், “அது மட்டும் அன்று. நம்முடைய அனைத்து விருப்பங்களையும், நாம் ப்ரார்த்திக்காமல் உள்ளபோதிலும், நம்முடைய அனைத்து தேவைகளையும் கற்பக மரம் போன்று கொடுப்பவராகவும், ஸௌசீல்யத்தை உடையவராகவும், மிகுத்த ஆச்சர்யம் உண்டாக்கும் தன்மை கொண்டவராகவும், அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ள அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அவற்றின் அந்தராத்மாவாக உள்ள ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று இந்த உலகத்தில் நிரூபித்தார்”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையாள) ஸ்ரீய:பதியினுடைய திவ்யாஜ்ஞையினாலே ஸகலலோகோஜ்ஜீவந விஷயமாக வவதரித்தாரேயாகிலும், “எதிர்கூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய” என்கிறபடியே லோகத்தா ரெல்லாரிலும், “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்கிறபடியே அத்யந்த

நிஹீநனான வென்னிடத்திலே க்ருபை பண்ணியருளி அடியேனை அடிமை கொள்ளுகைக்காக. (வந்த கற்பகம்) தம்மை யொருவரை ரசஷிக்கைக்காக அவதரித்தாரென்று காணும் இவருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிறது. (வந்த கற்பகம்) நித்யவியூதியில் நின்றும் லீலாவியூதிக்கு எழுந்தருளின கல்பகம். கல்பகம்போலே அபீஷ்டார்த்த ப்ரதரானவர், ஐடமாய் ஸ்தாவரமாய் ஐஹிக புருஷார்த்த மாத்ர ப்ரதமாய், ஒரு தேசவிசேஷத்திலே தானே நியதமாயிறே அந்த கல்பகமிருப்பது; இந்த கல்பகம் அதில் நின்றும் அதிவிலக்ஷணமாய் அப்ராக்ருதமாய், “அஜஹத் த்ரிவர்க்கம் அபவர்க்க வைபவம்”, “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்”, “நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர்மக்கள்” என்கிறபடியே – ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக் கடவ ஒளதார்யத்தை யுடையத்தாய், உபய வியூதியிலும் வ்யாபித்திருப்பதாய், நித்யமாய் நிற்பதொன்றிறே. ஆகையாலே, “வந்த கற்பகம்” என்று சாகாசந்த்ர ந்யாயேந புத்த்யாரோ பத்துக்காகச் சொன்னாரித்தனை. நான் கிடந்தவிடம் தேடி வந்து விஷயீகரித்தவிது மஹௌதார்யமிறே என்று வித்தராய்க் காணும் “வந்த கற்பகம்” என்கிறார்.

விளக்கம் – (என்னை ஆள்) பெரியபிராட்டியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான கட்டளைக்கு இணங்கி, அனைத்து லோகங்களில் உள்ளவர்களும் கரை ஏறும் பொருட்டு இந்த உலகத்தில் எம்பெருமானார் அவதரித்தார் என்றபோதிலும்; திருவாய்மொழி (2-7-6) – எதிர்கூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் உள்ள அனைவரைக் காட்டிலும், திருவாய்மொழி (3-3-4) – நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் தாழ்ந்த என்னிடம் கருணையைப் பொழிந்து, இந்த அடியேனைத் தனது அடிமையாக்குவதற்காக. (வந்த கற்பகம்) - திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னை மட்டுமே காப்பாற்ற இந்த உலகிற்கு எம்பெருமானார் வந்தார் என்ற சிந்தனையே இவருக்கு உள்ளது. (வந்த கற்பகம்) - நித்யவியூதியிலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு வந்த கற்பகம். அதாவது கற்பகமரம் போன்று வேண்டுவதை அளிக்கவல்லவர். அறிவற்றதாய், நகர இயலாததாய், அந்த உலகிற்குச் சென்றால் மட்டுமே அனைத்தையும் அளிக்கவல்லதாய், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே இருப்பதாய் அல்லவோ அந்தக் கற்பகமரம்

உள்ளது? ஆனால் எம்பெருமானார் என்ற இந்தக் கற்பகம், மிகவும் மேன்மை நிரம்பியதாய், இந்த உலகில் காணப்படாத தன்மைகள் கொண்டதாய், யதிராஜ ஸப்ததி (20) - அஜஹத் த்ரிவர்க்கம் அபவர்க்க வைபவம் - அறம் - பொருள் - இன்பம் ஆகிய எதனையும் துறக்காமலேயே மோஷு இன்பத்தை இந்தத் திருவடிகள் அளிக்கவல்லவை - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-11) - நல்ல பத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான இம்மை மறுமை பலன்கள் அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல தாராள குணம் கொண்டதாய், இரண்டு விபூதிகளிலும் பரவி நிற்பதால் எப்போதும் உள்ளதாய் நிற்பதாகும். இதனால்தான், “வந்த கற்பகம்” என்று சாகாசந்தர் ந்யாயம் போன்று உரைத்தார் [சந்த்ரனைக் காண்பிக்கும்போது, “அதோ, அத இரண்டு மரக்கிளைகளுக்கு நடுவே தெரிகிறது அல்லவோ? அதுவே சந்த்ரன்” என்று மரக்கிளைகள் மூலமாகச் சந்த்ரனை அடையாளம் காண்பிப்பது போன்று இங்கு கற்பகத்தையும் எம்பெருமானாரையும் கூறுகிறார்]. “அடியேன் கிடந்த இடம் தேடி வந்து என்னை ஏற்றுக் கொண்ட செயல் எத்தனை தாராளமான ஒன்றாகும்!”, என்று வியந்து நின்று “வந்த கற்பகம்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கற்றவர் காமுறு சீலன்) ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அப்யஸித்ததாலே ஜ்ஞாநாதிகராய், “உன்னையொழியவொரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி” என்று கொண்டாடப்படுகின்ற வடுகநம்பி, கிடாம்பியாச்சான் முதலான முதலிகள், வ்யாமுக்த்தராய் ஆசைப்படும்படியாக ஸ்வபாவத்தையும் ஸத்வ்ருத்தியையு முடையராய். அன்றிக்கே, பெரியவன் தாழ்ந்தவருடனே புரையறக் கலந்து பரிமாறு கையாகிற சீல குணத்தை யுடையவரென்றுமாம். காமுறுதல் - விரும்புதல். எம்பெருமானார் கோயிலே வாழுகிற காலத்திலே ஒருநாள் மத்யாஹ்ந ஸமயத்திலே திருக்காவேரியிலே நீராடித் திரும்பவும் எழுந்தருளுகிற வளவிலே வழியிலே திருக்கோட்டியூர்நம்பி எதிரே எழுந்தருள, எம்பெருமானாரும் அந்த மணலிலே ஸாஷ்டாங்கமாக தண்டனிட்டு நிற்க, நம்பியும் அவரைக் கடாஷித்து “எழுந்திரும்” என்றருளிச் செய்யாதே வெறுமனே யிருந்தவாறே, அச்சேர்த்தியைக் கிடாம்பியாச்சான் கடாஷித்தருளி, “நம்பீ! இவரைக் கொல்ல நினைத்தீரோ” என்று சீறுபாறு செய்து,

மணலிலே ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்திருக்கிற எம்பெருமானாரை வாரியெடுத்துக் கொண்டார் என்று நம் முதலிகள் கோஷ்டியிலே ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - (கற்றவர் காமுறு சீலன்) - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்கு கற்றறிந்த காரணத்தால் மிகுந்த ஞானம் நிறைந்தவராக. ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (11) - உன்னையொழிய ஒரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி - என்பதற்கு ஏற்ப கொண்டாடப்படும் வடுகநம்பி, கிடாம்பியாச்சான் போன்றவர்கள் எம்பெருமானாருடன் எப்போதும் சேர்ந்து இருத்தல் வேண்டும் என்று விரும்பும்படியான தன்மையையும், நல்ல குணங்களின் வளர்ச்சியையும் கொண்டவராக. அல்லது உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைவருடனும் கலந்து பழகும் சீல குணத்தைக் கொண்டவர் என்றும் கொள்ளலாம். காமுறுதல் என்றால் விரும்புதல் என்று பொருள். எம்பெருமானார் திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்து வந்து நாள்களில் ஒரு நாள் உச்சிப்பொழுதில் திருக்காவேரியில் நீராடி விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வரும் வழியில் எதிரே திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி எழுந்தருளினார். அவரைக் கண்ட எம்பெருமானார், அந்த மணலில் ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினார். இதனைக் கண்ட நம்பி, அவருக்கு ஆசி கூறிவிட்டு, “எழுந்திருப்பீராக” என்று கூறாமல் நின்றார். இதனைக் கண்ட கிடாம்பியாச்சான் நம்பியிடம், “நீவிர் இவரைக் கொல்ல எண்ணினீரோ?”, என்று கோபத்துடன் உரைத்து, மணலில் கிடந்த எம்பெருமானாரை வாரி எடுத்துக் கொண்டார் என்பது எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யர்கள் கோஷ்டியில் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும்.

வ்யாக்யானம் - (அற்புதம் செம்மை) அதிமாநுஷங்களான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலே அதுபுதராய் ஆச்ரிதருடைய கௌடில்யத்தைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, நீரேறா மேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுமாப் போலே, தம்மை அவர்களுக்கீடாக அமைத்துப் பரிமாறும் ஆர்ஜவ குணத்தையுடையரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (கருதரிய) நினைக்கப்புக்கால் நினைத்துத் தலைக்கட்ட வரிதாம்படி. (பற்பல்லுயிர்களும்) பலபடியான. பல்பல் என்கையாலே ஒரு ஜாதியே அஸங்க்யாதமாய், அப்படிப்பட்ட ஜாதி குலங்களும் அஸங்க்யாதங்களாய், “எண் பெருக்கந்நலத் தொண்பொருள்” என்கிறபடியே

எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும். (பல்லுலகியாவும்) அந்த ஆத்மாக்களுக்கு ஆவாஸஸ்த்தாநமாய் அஸங்க்யாதமா யிருக்கிற ஸகலலோகங்களும். (பரனதென்னும்) “பர: பராணாம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் பரனாய், ஸ்ரீய:பதியானவனுக்கு சேஷபூதமென்றும், “ஸர்வேசாபி ஸநாதந அகில ஜகத் வ்யாப்த அவபோத அமல அநந்தகார யுதோப்யநந்த ஸுகுணஸ் ஸர்வாத்மநாம் சாஸிதா தேஹீ தாரண சாஸநேந முகை: ஸ்வாதீந நித்ய ஸ்திதி: ஸ்வாமீ நித்ய மநோக்ய மங்கள வபு: ஸ்ரீபூமிநீளாதிப:” என்கிறபடியே – போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாந போக்த்ருத்வங்க ளெல்லாம் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனான நாராயணனுக்கே சேஷபூதமென்கிறது.

விளக்கம் - (அற்புதம் செம்மை) - மனிதர்களால் செய்ய இயலாத பலவிதமான செய்கைகளை மிகவும் எளிதாகச் செய்த காரணத்தால் அற்புதம் நிறைந்தவராய். உள்ளத்தின் கடினத்தன்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஒருவரையும் கைவிடாமல், நீர் ஏற இயலாமல் நிற்கின்ற மேட்டுப்பகுதிகளிலும் நீரை முயற்சி செய்து ஏற்றுவது போன்று, தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாக அமைத்துக் கொண்டு, அவர்களுடன் கலந்து பழகும் நேர்மை கொண்டவராய். (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (கருதரிய) - எண்ண முயன்றால் எண்ணி முடிக்க இயலாதபடியான. (பற்பல் உயிர்களும்) - பலவிதமான. “பற்பல்” என்பதன் மூலம், ஒரு பிரிவில் உள்ள எண்ணிக்கையே அதிகமாக, அது போன்று உள்ள பிரிவுகளும் எண்ண இயலாதபடி உள்ளவை என்பதைக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (1-2-10) - எண் பெருக்கு அந்நலத்து ஒண் பொருள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற ஆத்மாக்களும். (பல்லுலகியாவும்) - அந்த ஆத்மாக்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், எண்ணற்றதும் ஆகிய அனைத்து லோகங்களும். (பரனது என்னும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - பர: பராணாம் - உயர்ந்தவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த - என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாய், பெரியபிராட்டியின் நாயகனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்றும், ஸர்வேசாபி ஸநாதந அகில ஜகத் வ்யாப்த அவபோத அமல அநந்தகார யுதோப்யநந்த ஸுகுணஸ் ஸர்வாத்மநாம் சாஸிதா தேஹீ தாரண சாஸநேந முகை: ஸ்வாதீந நித்ய ஸ்திதி: ஸ்வாமீ நித்ய மநோக்ய மங்கள வபு: ஸ்ரீபூமிநீளாதிப: - என்பதற்கு ஏற்ப இன்பங்கள், இன்பம் அளிப்பவை, இன்பம் அளிக்கும் இடங்கள்,

இன்பம் அனுபவிப்பவர்கள் என்றுள்ள அனைத்தும், அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அடிமை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நற்பொருள் தன்னை) யதாவஸ்த்தித ஸமீசீந ஜ்ஞாநத்தை. அன்றிக்கே, இப்படிப்பட்ட சீரியவர்த்தத்தை. (இந்நானிலத்தே வந்து) இந்த லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்மைக்காக தாமே வந்தவதரித்தருளி. (நாட்டினனே) ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்கச் செய்தே, நிர்ஹேதுகமாகவே ப்ரதிஷ்டிப்பித் தருளினார். நாட்டுதல் - ஸ்த்தாபித்தல். சிலருக்கு ஒரு காலத்திலே உபதேசித்துப்போன மாத்ரமே யன்றிக்கே, லோகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வ காலமும் அநுபவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, ஸ்ரீபாஷ்யாதி முகேந ப்ரதிஷ்டாபநம் பண்ணி யருளினா ரென்றதாய்த்து. “யதண்ட மண்டாந்தர கோசரம் ச யத் தசோத்தராண் யாவரணாநி யாநி ச குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம் பதம் பராத்தபரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய:” என்று ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (நற்பொருள் தன்னை) - இருக்கவேண்டியதும், சிறப்பானதும் ஆகிய ஞானத்தை [கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்டதான - அனைத்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அடிமை என்பதான ஞானத்தை]. அல்லது இப்படிப்பட்டதான உயர்ந்த ஆழ்பொருளை. (இந்நானிலத்தே) - இந்த லோகங்கள் அனைத்தும் கரையேறுவதற்காக, தானே நேரில் இங்கு வந்து அவதரித்து. (நாட்டினனே) யாரும் எம்பெருமானாரிடம், “இது போன்று செய்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்காமல் உள்ளபோதிலும், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸ்தாபித்து அருளினார். ஒரு சிலருக்கு, ஒரு சில காலத்தில் உபதேசித்துச் செல்லுதல் என்று இல்லாமல், இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் எப்போதும் அநுபவித்துக் கரையேறும் விதமாக, ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற பலவற்றையும் ஏற்படுத்தி வைத்தார் என்று கருத்து. ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (17) - யதண்ட மண்டாந்தர கோசரம் ச யத் தசோத்தராண் யாவரணாநி யாநி ச குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம் பதம் பராத்தபரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய: - எது ப்ரஹ்மாண்டமோ, அண்டங்களுக்குள் இருக்கக்கூடியவை எனையோ, பத்து மடங்காகப் பெருகியபடி உள்ள அண்டத்தின் ஆவரணங்கள் எனையோ, ஸத்வ ரஜோ தாமஸ குணங்கள் என்பவை, ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மா பரம்பதம் என்பவை, ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும்

உயர்ந்த ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் மேலான முக்தி பெற்ற ஆத்மாக்கள், நித்யஸூரிகள், திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்னும் அனைத்தும் உனது விபூதிகள் ஆகும் - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - கல்பகத்தைக்காட்டில் இவருக்கு விசேஷம் - அடிமை கொள்ளுகையும் இருந்தவிடத்தே வருகையும். “பல்லுலகில் யாவும்” என்றும் பாடம் சொல்லுவார்கள். எழுத்து ஏற்றமாகையாலே அது சேராது. ஆனால் “பல்லுலகியாவும்” என்றால், எழுத்தேற்றம் வாராதோ வென்னில், “உரைக்கின்றனமக்கி யான்” என்கிற விடத்தில் போலவே, “பல்லுலகியாவும்” என்கிறவிடத்திலே இகரம் குற்றியலிகரமாய் வண்ணங் கெடாமைக்குக் கழியுண்கையாலே, எழுத்தேற்றம் வாராதென்று ஜீயரு மருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - கற்பகமரத்தைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாருக்கு உள்ள மேன்மை என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார்; அவையாவன - அனைவரையும் அடிமை கொள்ளுதல் மற்றும் இருந்த இடம் தேடி வருதல் - என்பதாகும். “பல்லுலகியாவும்” என்பதை “பல்லுலகில் யாவும்” என்று சிலர் உரைப்பார்கள்; ஆனால், “ல்” என்னும் எழுத்தின் மீது “யா” என்றுள்ள எழுத்து சேர்வதால் இது பொருந்தாது. ஆனால் “பல்லுலகியாவும்” என்று கூறுவது முறையே என்று சிலர் கேட்கலாம். இராமாநுச நூற்றந்தாதி (43) - உரைக்கின்றனன் உமக்கியான் - என்று கூறுவது போன்று, “பல்லுலகியாவும்” என்று கூறும்போது குற்றியலிகரமாக மாறுவதால் தவறில்லை என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்